

og Menigheden, saa hvert af disse Samfund kan faa sin Ret, og Sandheden fremfor alt kan ske Fyldest.

Bortset fra, at Mindretallet finder det mindre rigtigt i formel Henseende, at Flertallet stiller sit Forslag som Ændringsforslag, skønt det paa Grund af dets indgribende Karakter nærmest maa opfattes som et selvstændigt Lovforslag, skal Mindretallet i øvrigt indskrænke sig til hermed at forbeholde sig Ret til nøjere at begrunde sin Stilling til Flertallets Forslag ved Forhandlingen derom i Salen.

Et andet Mindretal (Jørg. Pedersen) er ikke principielt imod, at Ægteskabs Indgaaelse ordnes saaledes, at Handlingen deles i en borgerlig Anerkendelse af Ægteskabet, fælles for alle, og en kirkelig Indvielse deraf for dem, som ønske en saadan, og Mindretallet kunde derfor have gaaet med til Regeringens Lovforslag, dersom Befolkningen i større Udstrækning havde følt Trang til den deri foreslaaede Forandring, eller de Mangler, der klæbe ved den nuværende Ordning, kun paa den Maade lod sig afhjælpe.

Men ingen af Delene er Tilfældet. Den aldeles overvejende Del af Befolkningen føler sikkert ingen Trang til at faa den nævnte Adskillelse gjort; den foretrækker tværtimod at beholde den nedarvede Ordning. Den ønsker, at den borgerlige Anerkendelse af Ægteskabet fremdeles maa finde Sted i Forbindelse med kirkelig Vielse og foregaa i Kirken, og dens Standpunkt til den foreslaaede Reform har utvivlsomt fundet et korrekt Udtryk i de til Tinget indkomne talrige Adresser, der alle bede om *Frihed* — Frihed til at vælge, saa de, der ønske, at Anerkendelsen af deres Ægteskab skal foregaa *uden for* Kirken og ved den borgerlige Øvrighed, skulle have Adgang dertil, medens paa den anden Side de, der foretrække at faa deres Ægteskab anerkendt i Kirken, ved Præsten og i For-

bindelse med kirkelig Vielse, skulle have Lov til det.

Mindretallet skønner ikke, at det vil være rigtigt at nægte Befolkningen denne Frihed, og det saa meget mindre, som der aldeles ikke foreligger nogen *Nødvendighed* for at gøre det. I Modsetning til, hvad ovenfor er paastaaet, maa Mindretallet nemlig hævde, at det stillede Ændringsforslag paa tilfredsstillende Maade løser de Vanskeligheder, som af alle erkendes at være til Stede, og giver saavel Befolkningen som Præsterne den i dette Forhold fornødne Frihed. Mindretallet er derfor med til at stille Ændringsforslaget og anbefaler det til Vedtagelse.

Ændringsforslag.

Af Breinholt, Carstensen, Goos, Moltke-Bregentved, Nordby og J. Pedersen:

1) Lovforslaget affattes saaledes:

§ 1.

Ægteskab kan her i Landet gyldigen stiftes enten ved kirkelig Vielse af Folkekirkens eller et anerkendt Trossamfunds Præster eller ved en borgerlig Handling af Øvrigheden.

Vælger et Brudepar den sidst nævnte Form, blive Reglerne i Lov af 13. April 1851 §§ 3—7 at iagttage.

§ 2.

Mener en Præst i Folkekirken af religiøse Grunde ikke at kunne vie et Brudepar, for hvis Ægteskab der ingen lovhjemlet Hindring er, forelægger han Biskoppen Sagen senest en Uge efter, at Vielsen er begæret. Biskoppen afgør, efter Undersøgelse af Sagens samtlige Omstændigheder, om der er Grund til at fritage Præsten for at foretage den paagældende Vielse. Om Afgørelsen sker snarest skriftlig Meddelelse til Præsten og Brudeparret.